

Да ли нѣмать нѣщо поплакъ! —

Все, що имъ е негодно,

Нека кажатъ и свободно.

Тугъ маймунѣтъ прѣвъ излиза,
Па се свѣсно пооблиза,

И захвана много умно

Да расправя сладкоумно:

„Вишній Боже, въ вѣкъ богудай

И честито ни властвувай!

Чуденъ свѣтъ си ти направилъ;

Насъ животнитѣ прославилъ,

Та и мене най подирѣ

Да се славя „по всемъ мѣрѣ“

Съ тѣло гнѣко, хубость прѣва,

Съ дързость, сила като лѣва.

Даровитъ и духовитъ съмъ,

Катъ човѣка умовитъ съмъ,

Като него ходя правъ азъ.

Той що прави, азъ го права,

Азъ що права — той не може;

Той е кекъвъ, азъ съмъ пѣргавъ.

И да видишь, милий Боже,